

Arrest

nr. 120 901 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 juni 2013, onder een bijlage 19*ter*, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Belg-echtgenoot. Het Bestuur weigerde hem op 28 november 2013, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden en beval hem het grondgebied te verlaten, daar de te vervoegen Belg niet over stabiele, toereikende en regelmatig bestaansmiddelen beschikte.

Het betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/06/2013 werd ingediend door: (...).

Identificatienummer in het Rijksregister: XXX

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2100 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, er werden verschillende bewijzen aangebracht betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan voor zowel het jaar 2012 als het jaar 2013. Het betreft verschillende vormen van tewerkstelling. Echter, uit een evaluatie van de bestaansmiddelen blijkt dat mevrouw EH geen enkele maand een inkomen heeft dat meer is dan 1000 euro netto. Elke voorgelegde maand vermeldt een bedrag dat fors onder deze grens ligt. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Enig middel : schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en net evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet. Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen. Uit de wetteksten, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt dat de bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid er alzo toe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur moet tevens op motieven berusten die niet alleen in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Aan de materiële motiveringsplicht is aldus voldaan wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven en dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als het consistentiebeginsel. Inzake die materiële motiveringsplicht kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen

van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze gekomen is tot zijn besluit (cfr. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624). "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven Acco, 1990, 31). De DVZ is bij de beoordeling van het dossier niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld en is daarom en op grond daarvan tot een onredelijk besluit gekomen.

Eerste middel :

De enige reden, die DVZ meent te ontwaren om haar negatieve beslissing te schragen, bestaat erin dat DVZ vreest dat verzoeker e/o echtgenote het risico lopen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel omdat het inkomen van de echtgenote ontoereikend zou zijn. Nopens deze voorwaarde tot stabiel en toereikend inkomen maakt DVZ er zich te haastig en te gemakkelijk vanaf stellende dat de Belgische echtgenote verschillende vormen van tewerkstelling heeft gekend en dat haar inkomen de facto onder de armoedegrens zou liggen. Deze stellingname en argumentatie behelst in feite het zoeken naar de spreekwoordelijke stok om de hond mee te slaan om toch maar te kunnen komen tot de aangevochten negatieve beslissing. Immers heeft DVZ geen enkele rekening gehouden met alle gegevens en informatie, zoals deze verstrekt is geworden door verzoeker en zijn echtgenote in de loop van de voorlopige verblijfsperiode. Primo is met name meegedeeld geworden dat de echtgenote vanaf januari 2014 met een vast én fulltime arbeidscontract zal kunnen tewerk gesteld worden, waarbij zij alsdan over een maandelijks netto-inkomen zal kunnen beschikken dat wel degelijk hoger ligt dan de vereiste 1.298,00 € voor een gezin. Het uiteindelijke bewijs hiervan (afsluiten arbeidscontract, loonfiches betreffende die job...) kunnen én zullen terloops onderhavig geding nog bijgebracht worden. Dit om maar aan te geven dat DVZ perfect de mogelijkheid had om een verlengde periode van voorlopig verblijf te gunnen aan verzoeker teneinde hem en echtgenote toe te laten deze bewijzen in die latere fase voor te leggen. Secundo blijkt uit de ganse houding van zowel verzoeker als zijn echtgenote dat zij er alles zullen aandoen om daadwerkelijk een menswaardig bestaan te kunnen leiden en zeker niet ten laste te moeten vallen van het sociaal vangnet. Vooreerst is er het feit dat de echtgenote inderdaad over de voorbije jaren actief naar werk heeft gezocht én de jobs heeft aangepakt, die zich aanboden. Door die verworven arbeidservaring over de laatste twee jaren is zij erin geslaagd haar kansen en mogelijkheden op de arbeidsmarkt aanzienlijk te verbeteren met als resultaat dat zij aldus vanaf volgende maand die vaste job met behoorlijk inkomen kan aangaan. Daarenboven is er het feit dat verzoeker zelf zich op dat vlak ook nooit onbetuigd heeft gelaten. Van zodra hij over de mogelijkheid beschikte om tewerk gesteld te kunnen worden, is ook hij actief op zoek gegaan naar werk. Sinds augustus 2013 is hij daarin geslaagd, weze het met deeltijdse jobs via interimkantoren (ASAP, SYNERGIE) wat maakt dat ook hij een financiële bijdrage van gemiddeld een goede 700,00 € per maand heeft kunnen bijbrengen (zie stukken 5 en 6). Bijkomend is er nog het gegeven dat verzoeker recent geslaagd is in zijn toelatingsexamens bij de openbare vervoermaatschappij DE LIJN, alwaar hij nu aan zijn definitieve opleiding kan beginnen. Kortom, allemaal bewijzen die aantonen dat dit jonge gezin het verdient om op een behoorlijke en ordentelijke wijze hun verdere samenleven in het Rijk uit te bouwen - en waartoe uiteraard de verblijfsvergunning voor verzoeker onontbeerlijk is. OOK NOG : het argument van DVZ snijdt geen hout en getuigt van een weinig diepgaand onderzoek (een gemiste kans, zo men het wil), hetgeen toch minstens kan en mag verwacht worden van dergelijke instantie alvorens zij een beslissing gaat treffen, die op humaan vlak uitermate ingrijpend is. Tenslotte beroept verzoeker zich ten overvloede op de bescherming van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, dat wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het behelst een onvervreemdbaar mensenrecht dat van een dermate internationaalrechtelijk afdwingbare orde is dat de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing zou kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land... Deze belangenafweging is ook al nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De ingeroepen motivering is van een lagere rechtsorde dan de hogervernoemde mensenrechten zodat die rechtsgrond de schending van die internationaal- rechtelijke regels niet vermag te verschonen. Laten we daarbij toch ook niet uit het oog verliezen dat de Belgische overheid bij monde van haar diverse diensten/departementen in casu schuldig maakt aan een uitermate ambiguë en dualistische houding opzichts van verzoeker en zijn echtgenote : enerzijds geeft zij toelating en gaat zij over tot het voltrekken van het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner (waar toch ook steevast een grondig onderzoek door de Cel Schijnhuwelijken aan voorafgaat - zeker in een grootstad) doch anderzijds gaat zij bij monde van gerekwestreerde deze gehuwden hun samenleven onmogelijk maken. Ook dit strijdt met alle vigerende supranationale rechtsregels, die de eerbiediging van het privé-

en gezinsleven beschermen. Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, onmiskenbaar met de voeten werd getreden."

2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, met name het feit dat verzoekers echtgenote vanaf januari 2014 een vast en fulltime arbeidscontract werd aangeboden waar zij een netto-inkomen van meer dan 1.298 € zal ontvangen en met het gegeven dat verzoeker sinds augustus 2013 met deeltijdse jobs via interimkantoren (ASAP, SYNERGIE) een financiële bijdrage van gemiddeld een goede 700,00 € per maand heeft kunnen bijbrengen. Hij stelt dat zowel hij als zijn echtgenote er alles aan gedaan hebben om een menswaardig leven te leiden en niet ten laste te moeten vallen van het sociale bijstandsstelsel. Hij haalt vervolgens nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verblijfsaanvraag werd geweigerd daar het inkomen van de referentiepersoon, conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Volgens de berekening van de verwerende partij bedraagt het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon minder dan 1.000 €/maand, wat onder de armoedegrens voor een alleenstaande ligt.

Waar verzoeker verwijst naar het vast arbeidscontract van zijn echtgenote, dat aanvang neemt in januari 2014, en zijn eigen financiële inbreng merkt de Raad op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit aan het Bestuur heeft meegedeeld, waardoor het Bestuur er ook geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker heeft voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzocht. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat hij hier op grond van zijn huwelijk zou moeten worden gemachtigd tot verblijf.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om -de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (*cf.* VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC